

18.3.2025

Tahdo en jatkaa, en elämää jaksa,
kun olenhan muutenkin turha.
Et minua tahdo! Et vaivaani maksa!
Jo miksi ei saavu nyt murha,
mi vie tämän, joka on turha?!

Tiedän: et piittaa. Ei kai kukaan muukaan!
Jos lähden, se varmaan on voitto,
ja silloin ,kun vereni vuotavi hukkaan,
käy saloilla suloinen soitto.
Se juhla! Se aamusi koitto!

Halusin paikan, ja halusin reitin,
jota voin jotenkin käydä!
Nyt tiedän, kun arpani kaikki jo heitin,
en tietäni ikinä löydä!
Ei koskaan niin täällä voi käydä!

Nyt kaipaen vain sinulta salamaa – tulta.
Nyt kaipaen vain nopean lopun.
Oi peittäisi minutkin harmaja multa
jo ennen, kuin todella hukun
ja toiseenkin kuolemaan nukun!

En kaipaa nyt lohtua, lämmintä kättä.
Se valhetta on sekä petos!
En lupausta: aina se jää täyttymättä!
Se pitkään jo suussani etos,
se ilkeä, pilkkaava petos!

En kaipaa nyt sanoja kauniita enää.
Jos itse et niitä jo anna.
Vaan entä, jos sinunkaan sanasi terää
ei totuuden sittenkään kannan:
jos tummuikin taivainen manna?

Niin: halusin paikan, ja halusin olla
vain tarpeen tai tarpeeksi edes.
Vaan kuuluiko maailmaan tällaisen tulla?
En selviä elämän vedes!
Mun sulkeeko syliinsä veres?

Vai varrotko Taivainen ainokaiseni,
vain kääntyvän Sinusta tieni?
Niin voisithan luopua sielustani,
ja kuolisi riesasi pieni,
kuin kynnestä hoidettu sieni!

Ei kiitos! Jos sitä nyt tahtoisitkin
(se vaikka ei uskooni sovi),
en minä voi luopua Sinustakin!
Ei kelvata saata se ovi!
Siis enkö jo Sinulle sovi?!

Jos leikkaisit minusta lastuja vain,
ja heittäisit nuo arinalle,
niin siellä jo tuhkaksi palaessain

vain syttyisinkin Jumalalle,
kuin heristellen maailmalle!

Se ei ole se, mitä pyytelin niin,
vaan koska en kelvannut muuhun,
niin heitä jo tautiin tai uppeluksiin,
tai ripusta nurinpäin puuhun!
Kun koskaan en kelvannut muuhun!

Ja jos tämä liikaa jo vaatia on,
en halua vaatia tuota.
On kuitenkin tehtävä tuo mahdoton
pois kävellä Mestarin luota
vain, koska et käsiini luota!

Nyt loppuvan toivoisin elämän sen
kuin käyttöösi pääse ei koskaan!
En Kuolemaa ihaile, vaan taistelen,
jo että en hukkuisi roskaan!
Se kauanko onnistuu joskaan?

Nyt sammuvan toivoisin tulenikin:
sen taiteen ja luovuuden liekin.
Se tuskani yksin on hirvittävin,
ja pettymään syvemmin viekin.
Oi miksi se minulla liekin?!

En taidetta kaipaa, en taitojakaan!
Vain kaipaisin paikan ja polun.
Vaan niitä et tarjoa. Taidetta vaan!
Se sairaaksi saa joka solun!
Nyt nostaa se vihan ja porun!

Siis sammuta liekki! Se jäätymään saa,
ja silti se kärventää kaiken!
Ja pysäytä matka! Se kuuluu jo taa!
Sen turhaksi osotit taiten!
En ikinä kelvannut vainen!

Ja kuitenkin sinua kiroa en!
Niin tehdä ei näkevä saata!
Ken kiroaa Jumalan kaikkeuden,
hän tietäköön: olemme maata.
Ei Jumalan kiitos voi laata!

Vain murheeni tiedoksi Luojani teen,
ja sen, etten tahtoisi tätä.
Ja kerran, kun kutsunet valkeuteen,
en sylisi lohtua jätä,
kun kuluvat vuodet ja hätä.

Ja josko sen joskus jo itkenkin pois,
Sen kerrothan minulle, Pyhä:
en taivaassa ensinkään ikinä ois,
jos sitten en huomenna yhä.
Sen kerrothan suoraan, oi Pyhä?

Nyt väsyttää ainainen valitustyö.
Kai sydän taas vuosikin kuiviin.
Nyt ota jo syliin tai tuonelaan lyö.

Taas uuvuinhan päiviini nuiviin,
ja unelmiin ohitse uiviin.